

สรุปข้อมูลกฎหมายบางฉบับที่สำคัญในสาขาอุตสาหกรรมอาหาร

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
<p>1. พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522</p>	<p>เพื่อให้มีกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารที่มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน โดยวิธีการในการควบคุมจะเน้นไปที่เรื่องของการขออนุญาต การตรวจสอบ การขึ้นทะเบียน รวมทั้งในเรื่องของการโฆษณาเกี่ยวกับอาหารด้วย และให้มีบทบัญญัติคุ้มครองความปลอดภัยของผู้บริโภคที่รัดกุมเพียงพอ</p>	<p>คำว่า “อาหาร” ในพระราชบัญญัตินี้ หมายความว่า (1) ของกินหรือเครื่องสำอางชีวิต ได้แก่ วัตถุทุกชนิดที่คนกิน ต้ม อม หรือนำเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ แต่ไม่รวมถึงยา วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทหรือยาเสพติดให้โทษ และ (2) วัตถุที่มุ่งหมายสำหรับใช้หรือใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตอาหาร รวมถึงวัตถุเจือปนอาหาร สีและเครื่องปรุงแต่งกลิ่น รส</p> <p>พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้มี “คณะกรรมการอาหาร” ขึ้นมาคณะหนึ่ง มีอำนาจหน้าที่ให้คำแนะนำหรือความเห็นต่อรัฐมนตรีหรือผู้อนุญาตแล้วแต่กรณี ทั้งในเรื่องการออกประกาศ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การเพิกถอนทะเบียนตำรับอาหาร การปฏิบัติการเกี่ยวกับอาหารที่ไม่บริสุทธิ์ รวมถึงการพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตด้วย และในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำ และให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาได้</p> <p>การขอใบอนุญาต (สถานที่ผลิตหรือนำเข้าหรือเก็บอาหาร)</p> <p>เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา มีอำนาจในการออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ตั้งโรงงานผลิตอาหารเพื่อจำหน่ายหรือผู้นำเข้าซึ่งอาหารเพื่อจำหน่าย ยกเว้นการผลิตอาหารหรือนำเข้าซึ่งอาหารเฉพาะคราวซึ่งได้รับใบอนุญาตเฉพาะคราวหรือเพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับการขึ้นทะเบียนตำรับอาหาร หรือเพื่อพิจารณาสั่งซื้อ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตผลิต นำเข้าหรือเก็บอาหารนอกสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตและห้ามย้ายสถานที่ผลิต สถานที่นำเข้าหรือสถานที่เก็บอาหาร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตก่อน ผู้รับอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตหรือใบแทนใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ผลิตหรือสถานที่นำเข้าซึ่งอาหารที่ระบุไว้ในใบอนุญาต</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ผลิต - ผู้นำเข้า - ผู้ส่งออก - ผู้จำหน่าย - ผู้บริโภค <p>เกี่ยวกับอาหาร</p>	<p>รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>นอกจากนี้เพื่อประโยชน์ในการส่งออกและมีความจำเป็น เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยามีอำนาจจะอนุญาตเป็นการเฉพาะคราวให้ผู้รับอนุญาตผลิตอาหารควบคุมเฉพาะได้ตามมาตรฐานของต่างประเทศหรือมาตรฐานระหว่างประเทศแล้วรายงานให้คณะกรรมการอาหารและยาทราบ</p> <p>ลักษณะของประเภทอาหารที่ถูกควบคุม</p> <p>ในส่วนการควบคุมอาหาร ได้กำหนดห้ามมิให้บุคคลใดผลิต นำเข้าเพื่อจำหน่ายหรือจำหน่ายซึ่งอาหารไม่บริสุทธิ์ อาหารปลอม อาหารที่ผิดมาตรฐานหรืออาหารอื่นที่รัฐมนตรีกำหนด โดยได้กำหนดลักษณะของอาหารประเภทต่างๆ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - อาหารไม่บริสุทธิ์ ได้แก่ อาหารที่มีสิ่งที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพเจ็บปน หรือมีวัตถุเคมีเจือปนอันอาจเป็นเหตุให้คุณภาพของอาหารลดลง หรืออาหารที่ผลิต บรรจุหรือเก็บรักษาไว้ไม่ถูกสุขลักษณะ อาหารที่ผลิตจากสัตว์ที่เป็นโรคอันอาจติดต่อถึงคนได้ อาหารที่มีภาชนะบรรจุประกอบด้วยวัตถุที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพ เป็นต้น - อาหารปลอม ได้แก่ อาหารที่ได้สับเปลี่ยนใช้วัตถุอื่นแทนบางส่วนหรือคัดแยกวัตถุที่มีคุณค่าออกเสียทั้งหมดหรือบางส่วน และจำหน่ายเป็นอาหารแท้ หรือใช้ชื่ออาหารแท้ หรืออาหารที่ได้ผสมหรือปรุงแต่งด้วยวิธีใดๆ โดยประสงค์จะปกปิดซ่อนเร้นความชำรุดบกพร่องหรือความด้อยคุณภาพของอาหารนั้น หรือผลิตขึ้นเทียมอาหารอย่างหนึ่งอย่างใดและจำหน่ายเป็นอาหารแท้เท่านั้น หรืออาหารที่มีฉลากเพื่อลวงให้ผู้ซื้อเข้าใจผิดในเรื่องคุณภาพหรือลักษณะของอาหาร รวมทั้งอาหารที่ผลิตไม่ถูกต้องตามคุณภาพหรือมาตรฐานที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด จนทำให้เกิดโทษหรืออันตราย - อาหารผิดมาตรฐาน ได้แก่ อาหารที่ไม่ถูกต้องตามคุณภาพ หรือมาตรฐานที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดแต่ไม่ถึงขนาดเป็นอาหารปลอม 		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>- อาหารอื่นที่รัฐมนตรีกำหนด ได้แก่ อาหารที่ไม่ปลอดภัยในการบริโภค หรือมีสรรพคุณไม่เป็นที่เชื่อถือหรือมีคุณค่าต่อร่างกายในระดับที่ไม่เหมาะสม</p> <p>ในการควบคุมอาหารให้ถูกสุขลักษณะ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา มีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้รับอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหาร ดัดแปลงหรือแก้ไข สถานที่ผลิตหรือสถานที่เก็บอาหารส่งคงผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารที่ผลิตโดยไม่ได้ รับอนุญาตหรืออาหารที่ไม่ควรแก่การบริโภค และประกาศผลการตรวจพิสูจน์อาหาร ให้ประชาชนทราบกรณีที่เป็นอาหารไม่บริสุทธิ์หรืออาหารปลอมหรือผิดมาตรฐาน หรือน่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน</p> <p><u>การขอขึ้นทะเบียนกับสำนักงานฯ</u></p> <p>ผู้รับอนุญาตที่จะผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารควบคุมเฉพาะจะต้องมาขอขึ้นทะเบียนตำรับอาหารต่อผู้อนุญาตก่อน เมื่อได้รับใบสำคัญการขึ้นทะเบียนแล้ว จึงจะผลิตหรือนำเข้าได้ และผู้รับอนุญาตต้องผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารควบคุมเฉพาะให้ตรงตามที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับอาหารไว้ การแก้ไขรายการทะเบียนตำรับอาหาร จะต้องได้รับอนุญาตเช่นกัน และใบสำคัญการขึ้นทะเบียนตำรับอาหารให้ใช้ได้ตลอดไปเว้นแต่กรณีที่ถูกสั่งเพิกถอน และในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การควบคุมอาหารหรือเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของผู้บริโภค ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งแก้ไขตำรับอาหารที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วตามที่เห็นสมควรหรือตามความจำเป็น</p> <p>ในกรณีที่พบว่าอาหารที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับอาหารไว้แล้วแต่อาหารนั้นมีรายละเอียดไม่ตรงตามตำรับอาหารที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้หรือเป็นอาหารปลอมหรือไม่ปลอดภัยต่อผู้บริโภคและไม่อาจแก้ไขตำรับอาหารได้ รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเพิกถอนทะเบียนตำรับอาหารนั้นได้</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>การควบคุม (ตำรับอาหาร โฆษณา และ กรณีนอื่น)</p> <p>พระราชบัญญัตินี้กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาคุณภาพหรือสรรพคุณของอาหารอันเป็นเท็จหรือหลอกลวงให้หลงเชื่อโดยไม่สมควร หากประสงค์จะโฆษณาอาหารทางวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หรือทางหนังสือพิมพ์หรือด้วยวิธีอื่นใดเพื่อประโยชน์ในทางการค้าจะต้องให้ผู้อนุญาตตรวจพิจารณาก่อนจึงจะโฆษณาได้ และผู้อนุญาต มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้แจ้งการโฆษณาอาหารที่เห็นว่าเป็นการฝ่าฝืนกรณีดังกล่าวหรือให้ระงับการผลิต การนำเข้า การจำหน่ายหรือการโฆษณาอาหารที่ไม่มีคุณภาพหรือคุณภาพตามที่โฆษณา</p> <p>พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการควบคุมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้โดยมีอำนาจเข้าไปในสถานที่ผลิตอาหาร สถานที่เก็บรักษาอาหาร หรือสถานที่จำหน่ายอาหารในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบ นำอาหารปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อตรวจสอบหรือตรวจวิเคราะห์ ยึดหรืออายัดอาหารที่ไม่บริสุทธิ์ อาหารปลอมหรืออาหารผิดมาตรฐาน หรือภาชนะบรรจุที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพหรือผิดอนามัยของประชาชนหรือมีลักษณะไม่ถูกต้องตามคุณภาพหรือมาตรฐานที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</p> <p>เมื่อปรากฏว่า ผู้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้หรือปรากฏว่าอาหารที่ผลิตโดยผู้รับอนุญาตเป็นอาหารไม่บริสุทธิ์ อาหารปลอม อาหารที่ผิดมาตรฐานหรือเป็นอาหารที่น่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือต่ออนามัยของประชาชน ผู้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ หรือในกรณีที่มีการฟ้องร้องต่อศาลจะสั่งพักใช้หรือคำพิพากษาอันถึงที่สุดก็ได้ และยังได้มีการกำหนดโทษทางอาญาแก่บุคคลผู้กระทำการฝ่าฝืนกรณีต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ด้วย</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
1.1 กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2522)		<p>ผู้รับอนุญาตผลิตอาหารจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) ต้องรักษาบริเวณที่ผลิต บรรจุหรือเก็บอาหารที่ผลิตแล้ว สถานที่เก็บวัตถุดิบ และบริเวณอื่นๆ ให้ถูกสุขลักษณะ และสามารถป้องกันแหล่งหรือสิ่งอื่นเข้ามาปะปน หรือเปราะเปื้อนกับวัตถุดิบหรืออาหารที่ผลิตแล้ว และจัดให้มีแสงสว่างและการถ่ายเทอากาศอย่างเพียงพอ</p> <p>(2) จัดเครื่องมือเครื่องใช้ชนิดที่เหมาะสมกับงานที่จะใช้และให้มีการป้องกันเครื่องมือเครื่องใช้ไม่ให้ปะปนหรือเปราะเปื้อนกับวัตถุหรือสิ่งสกปรก เครื่องมือและเครื่องใช้ที่จะใช้ทำอาหารต้องทำด้วยโลหะหรือวัสดุที่ปลอดภัยตามหลักวิชาการ สำหรับการผลิตอาหารประเภทนั้น ๆ</p> <p>(3) จัดห้องน้ำ ห้องส้วม และเครื่องสุขภัณฑ์พร้อมด้วยสบู่สำหรับล้างมือ ให้เพียงพอแก่จำนวนคนงาน และให้มีการรักษาความสะอาด พร้อมทั้งใช้ยาฆ่าเชื้อโรคเป็นประจำวันด้วย</p> <p>(4) รักษาเครื่องมือเครื่องใช้ตามตลอดจนอาคารโรงงานให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อย และสะอาดถูกสุขลักษณะอยู่เสมอ</p> <p>(5) จัดให้มีที่เก็บขยะมูลฝอยให้เพียงพอและสะอาดถูกสุขลักษณะ ตลอดจนใช้วิธีที่เหมาะสมในการกำจัดขยะมูลฝอยและเขม่าควัน</p> <p>(6) น้ำที่ใช้ในการผลิตอาหารต้องเป็นน้ำสะอาด บริโภคได้ตามคุณภาพหรือมาตรฐานของกระทรวงสาธารณสุขและน้ำที่ใช้ภายในอาคารโรงงานต้องเป็นน้ำสะอาด</p> <p>(7) จัดให้คนงานที่ปรุงหรือผลิตอาหารใช้เครื่องแต่งกายที่สะอาดเหมาะสมกับประเภทของงานที่ทำอยู่ เช่น ใช้ผ้ากันเปื้อน รองเท้ากันน้ำ ถุงมือ ผ้าคลุมผม ห้ามคนงานที่มีบาดแผลหรือมีอาการของโรคที่อาจแพร่เชื้อไปกับอาหารได้ทำหน้าที่ที่จะต้องสัมผัสกับอาหารที่ผลิต และไม่ใช่จ้าง วาน คนไร้ความสามารถหรือมีจิตฟั่นเฟือน หรือคนซึ่งเป็นพาหะของโรคร้ายแรงปฏิบัติงานในสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ต้องห้ามหรือป้องกันมิให้บุคคลใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันพึงรังเกียจต่อการ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		รักษาความสะอาดในการผลิตอาหาร เช่น สือบบุรี บ้วนน้ำลาย บ้วนน้ำหมาก ในบริเวณที่ผลิต บรรจุหรือเก็บอาหารที่ผลิตแล้วและสถานที่เก็บวัตถุดิบทั้งต้องป้องกันดูแลมิให้มีสัตว์ทุกชนิดภายในบริเวณที่ใช้ทำการผลิต บรรจุหรือเก็บอาหารที่ผลิตแล้วและสถานที่เก็บวัตถุดิบ		
1.2 กฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ.2522)		ผู้รับอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารเพื่อจำหน่าย ต้องรักษาความสะอาด จัดให้มีแสงสว่าง และการถ่ายเทอากาศเพียงพอ ตามความจำเป็นภายในสถานที่เก็บอาหาร มีอุปกรณ์ในการเก็บและรักษาคุณภาพของอาหารแต่ละชนิดให้คงสภาพตามความจำเป็น และมีจำนวนเพียงพอกับปริมาณของอาหารที่เก็บ ทั้งต้องแยกเก็บอาหารแต่ละชนิดเป็นสัดส่วน		
1.3 กฎกระทรวงฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2522)		กำหนดให้ผู้ประสงค์จะขออนุญาตผลิตอาหารเฉพาะคราว นำเข้าซึ่งอาหารเฉพาะคราว ผลิตอาหารหรือส่งออกหรือนำเข้าซึ่งอาหารเพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับขึ้นทะเบียนอาหาร หรือเพื่อพิจารณาในการสั่งซื้อ ต้องยื่นคำขอใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ ที่กองควบคุมอาหาร สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข และสำหรับจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นที่สำนักงานสาธารณสุขแห่งจังหวัดนั้นๆ		
1.4 กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2522)		ผู้รับอนุญาตตั้งโรงงานผลิตอาหารเพื่อจำหน่ายหรือผู้รับอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารเพื่อจำหน่ายต้องมาขอขึ้นตำรับอาหารควบคุมตามแบบที่กำหนดไว้ รวมทั้งการขอแก้ไขรายการทะเบียนตำรับอาหารที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้		
1.5 กฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2522)		กำหนดค่าธรรมเนียมต่างๆในการออกใบอนุญาตผลิตอาหารใบอนุญาตนำเข้าหรือส่งอาหารเข้ามาในราชอาณาจักร ใบอนุญาตผลิตอาหาร นำหรือส่งอาหารเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการเฉพาะคราว และใบสำคัญการขึ้นทะเบียนตำรับอาหาร		
1.6 กฎกระทรวงฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2525)		กำหนดหลักเกณฑ์การยื่นขอใช้ฉลากใหม่เพิ่มเติมจากฉลากเดิมที่ได้รับอนุญาตตามใบสำคัญการขึ้นทะเบียนตำรับอาหาร พร้อมหลักฐานตามที่ระบุไว้		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
1.7 กฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2547)		กำหนดให้ ผู้รับอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารเพื่อจำหน่ายที่เป็นอาหารที่มีความเสี่ยงอันตรายตามประเภทและชนิดที่กำหนดต้องมีหนังสือรับรองมาตรฐานของอาหารที่จะนำเข้าจากหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบของประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิด หรือสถาบันเอกชนที่รับรองโดยหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบของประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิด ซึ่งระบุว่าอาหารที่นำเข้านั้นทุกรุ่นได้มาตรฐานแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือใช้หนังสือรับรองมาตรฐานของอาหารที่จะนำเข้าจากหน่วยงานในประเทศที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กำหนด ซึ่งระบุว่าอาหารที่นำเข้านั้นทุกรุ่นได้มาตรฐาน		
1.8 กฎกระทรวงฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2548)		กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาต ซึ่งผลิตอาหารที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดวิธีการผลิต เครื่องมือเครื่องใช้ในการผลิต และการเก็บรักษาอาหาร ต้องผ่านการตรวจประเมินว่าปฏิบัติได้ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด การตรวจประเมินให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาประกาศกำหนด และให้ใช้กับการขอต่อใบอนุญาตผลิตอาหาร การขออนุญาตย้ายสถานที่ผลิต หรือสถานที่เก็บอาหารด้วย		
2. พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551	เพื่อให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับ ความเสียหายที่เกิดจากสินค้า โดยมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบใน ความเสียหาย ของ ผู้ผลิต หรือ ผู้เกี่ยวข้องไว้โดยตรง โดยนำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้ มีผลให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ตลอดจนได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นธรรม	<p>ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และสินค้านั้นได้มีการขายให้แก่ผู้บริโภคแล้ว ไม่ว่าจะความเสียหายนั้น จะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ผู้ประกอบการที่ต้องรับผิด ต้องพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการและการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด</p> <p>ข้อยกเว้น ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหากพิสูจน์ได้ว่า</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) สินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย (2) ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือ 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ผลิต - ผู้ว่าจ้างให้ผลิต - ผู้นำเข้า - ผู้ขายสินค้าที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต - ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้ - ผู้ซึ่งใช้ชื่อ ชื่อทางการค้า เครื่องหมายการค้า เครื่องหมาย ข้อความ หรือแสดงด้วยวิธีใด 	นายกรัฐมนตรี

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(3) ความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้องและชัดเจนตามสมควรแล้ว</p> <p>ผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตไม่ต้องรับผิดชอบ หากพิสูจน์ได้ว่าความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบของผู้ว่าจ้างให้ผลิตหรือจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต ทั้งผู้ผลิตไม่ได้คาดเห็นและไม่ควรจะได้คาดเห็นถึงความไม่ปลอดภัย ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้าไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่า ความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือการประกอบหรือการกำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้น</p> <p>ข้อตกลงระหว่างผู้บริโภคร่วมกับผู้ประกอบการที่ได้ทำไว้ล่วงหน้า ก่อนเกิดความเสียหาย และประกาศหรือคำแจ้งความของผู้ประกอบการเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบไม่ได้</p> <p>ให้มีคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคม และมูลนิธิซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้ การฟ้องและดำเนินคดีแทนผู้เสียหายดังกล่าว ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งปวง แต่ไม่รวมถึงความรับผิดชอบในค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นที่สุด</p> <p>นอกจากค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ศาลมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ด้วย</p> <p>(1) ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจอันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหาย และหากผู้เสียหายถึงแก่</p>	<p>อันมีลักษณะที่จะทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่าเป็นผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้า</p>	

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ความตาย สามี ภรรยา บุพการี หรือผู้สืบสันดานของบุคคลนั้นชอบที่จะได้รับค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ</p> <p>(2) หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ประกอบการได้ผลิต นำเข้า หรือขายสินค้า โดยรู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือมิได้รู้เพราะความประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเมื่อรู้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัยภายหลังจากการผลิต นำเข้า หรือขายสินค้านั้นแล้วไม่ดำเนินการใดๆ ตามสมควรเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษ เพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ไม่เกินสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงนั้น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ เช่น ความร้ายแรงของความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับ การที่ผู้ประกอบการรู้ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ระยะเวลาที่ผู้ประกอบการปกปิดความไม่ปลอดภัยของสินค้า การดำเนินการของผู้ประกอบการเมื่อทราบว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ประกอบการ การที่ผู้ประกอบการได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนการที่ผู้เสียหายมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย</p> <p>สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้เป็นอันขาดอายุความเมื่อพ้นสามปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันที่มีการขายสินค้านั้น</p> <p>ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้เสียหายหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน ต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
2.1 กฎกระทรวงกำหนดผลิตผลเกษตรกรรมเป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2553		กฎหมายกำหนดให้ผลิตผลเกษตรกรรมของเกษตรกรที่มีแหล่งกำเนิดในประเทศไทย แม้ผ่านกระบวนการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ เป็นสินค้าที่ได้รับยกเว้นตามกฎหมายนี้ ได้แก่ (1) การสี ผัด หรือขัดข้าว (2) การร่อนหรือล้างพืช หรือการคัดหรือแยกขนาดหรือคุณภาพของพืช (3) การปอก ตัด บด ปั่น หรือย่อยพืช (4) การกะเทาะเมล็ดหรือเปลือกเมล็ดพืช (5) การอบใบยาสูบให้แห้งหรือการรูดก้านใบยาสูบ (6) การล้างขี้และ แกะ หรือบดสัตว์หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์ และ (7) การกระทำอื่นใดที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน ทั้งนี้ครอบคลุมเฉพาะ เกษตรกรตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์เกษตรกร และกลุ่มเกษตรกรตามกฎหมายว่าด้วยสหกรณ์ แต่ไม่รวมถึงชุมนุมสหกรณ์การเกษตร		
3. พระราชบัญญัติโคนมและผลิตภัณฑ์นม พ.ศ. 2551	เพื่อให้เกิดกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพ และสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติ เพื่อรักษาผลประโยชน์และให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมนมทั้งระบบ ได้แก่ เกษตรกรโคนม ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์นม และผู้บริโภค รวมทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมนมและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต นมโคในประเทศไทยให้มีเสถียรภาพ มีน้ำนมที่มีคุณภาพ และสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้	<p>กฎหมายกำหนดให้มีคณะกรรมการโคนมและผลิตภัณฑ์นม มีหน้าที่และอำนาจที่สำคัญ เช่น กำหนดนโยบาย แผนงาน มาตรการเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการผลิตและจำหน่ายน้ำนมโคและผลิตภัณฑ์นม ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ กำหนดปริมาณและเงื่อนไขการนำเข้า การส่งออกน้ำนมโค นมผงและผลิตภัณฑ์นม ประสานงานกับหน่วยงานของรัฐ องค์การเกษตรกรโคนม ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์นม และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนม ในการกำหนดมาตรฐานปัจจัยการผลิตและผลิตภัณฑ์ สถานที่เลี้ยงโคนมศูนย์รวบรวมน้ำนมโคและโรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์ รวมทั้งระบบการขนส่ง เพื่อให้การผลิตและการตลาดโคนมและผลิตภัณฑ์นมเข้าสู่เกณฑ์มาตรฐาน และแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับโคนมและผลิตภัณฑ์นม</p> <p>การบังคับใช้แก่ผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม และผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์นม ซึ่งเป็นผู้ที่จะถูกบทบัญญัติบางประการของกฎหมายฉบับนี้จำกัดสิทธิและเสรีภาพ ผ่านการใช้อำนาจของคณะกรรมการโคนมและผลิตภัณฑ์นม เช่น การเพิกถอนสิทธิการซื้อขายนมดิบ หรือการกำหนดเบี้ยปรับสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบหรือประกาศของคณะกรรมการโคนมและผลิตภัณฑ์นม</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เกษตรกร - ผู้เลี้ยงโคนม - ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์นมและอุตสาหกรรมนม - ผู้ซื้อ ผู้ขายผลิตภัณฑ์นมและอุตสาหกรรมนม - ผู้บริโภค 	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ผู้บริโภคหรือประชาชนทั่วไป ไม่ได้อยู่ใต้บังคับแห่งกฎหมายฉบับนี้โดยตรง แต่ย่อมเป็นผู้ได้รับผลกระทบทางอ้อม เนื่องจากการกำหนดนโยบาย แผนงานการดำเนินงานและมาตรการต่างๆ ของคณะกรรมการโคนมและผลิตภัณฑ์นม ส่งผลต่อคุณภาพของผลิตภัณฑ์นมที่ประชาชนทุกคนได้บริโภค</p>		
<p>4. พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2559</p>	<p>เพื่อให้มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่มีเอกภาพ มีระบบการควบคุมและตรวจสอบสุขอนามัยในกระบวนการฆ่าสัตว์ที่ได้มาตรฐานและครอบคลุมถึงกระบวนการขนส่งเนื้อสัตว์</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดชนิดของสัตว์ กำหนดประเภทของโรงฆ่าสัตว์ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับที่ตั้ง เนื้อที่ แพนผัง และการก่อสร้างโรงฆ่าสัตว์ซึ่งต้องมีโรงพักสัตว์ด้วย กำหนดวันและเวลาฆ่าสัตว์ วันและเวลาเปิดและปิดโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และมาตรฐานเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์หรือการชำแหละและติดตั้งเนื้อสัตว์ที่ถูกสุขลักษณะ และกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ เพื่อให้ถูกต้องตามสุขลักษณะการจัดให้มีการรวบรวมหรือกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ รวมถึงการจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและป้องกันการระบาดของโรคติดต่อหรือโรคระบาดจากสัตว์ และสุขลักษณะของผู้ปฏิบัติงานในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ 2. ผู้ใดประกอบกิจการฆ่าสัตว์ ต้องได้รับใบอนุญาต ซึ่งใบอนุญาตให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง 3. ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ ให้แจ้งชนิดและจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า แหล่งที่มาของสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่ฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ต่อพนักงานท้องถิ่นและเสียอากรการฆ่าสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง และหากเป็นกรณีการฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกด้วยให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ 4. ผู้ใดประกอบกิจการฆ่าสัตว์ ต้องได้รับใบอนุญาต ซึ่งใบอนุญาตให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง 	<p>ผู้ประกอบการ โรงงานฆ่าสัตว์</p>	<ul style="list-style-type: none"> - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>5. ในกรณีที่ปรากฏว่า สัตว์ที่ข่านั้นเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารตามที่อธิบดีประกาศ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีอำนาจทำลายเนื้อสัตว์นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน หรือสั่งให้จัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่เหมาะสมสำหรับการบริโภคก่อนได้</p> <p>6. ห้ามมิให้ผู้ชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ที่มีได้รับการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ จำหน่ายเนื้อสัตว์ที่มีได้รับการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ หรือฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์</p>		
4.1 กฎกระทรวง ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2552)		ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ และค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ สำหรับการฆ่าไก่ เป็ด หรือห่านเพื่อจำหน่ายภายในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการฆ่านอกโรงฆ่าสัตว์หรือในโรงฆ่าสัตว์ก็ตาม		
4.2 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ พ.ศ. 2555		กฎหมายกำหนดสถานที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ต้องอยู่ในทำเลที่เหมาะสม มีการคมนาคมที่สะดวก มีระบบสาธารณสุขปลอดภัยที่เพียงพอ และมีบริเวณเพียงพอที่จะประกอบกิจการโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ โดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายเหตุรำคาญ หรือความเสียหายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น และห้ามตั้งอยู่ภายในบริเวณที่กฎหมายกำหนด		
4.3 ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ พ.ศ. 2562		กฎหมายกำหนดให้ผู้ใดที่ประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์ในโรงฆ่าสัตว์หรือฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ ให้แจ้งรายละเอียดต่อพนักงานท้องถิ่น ณ ที่ทำการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่โรงฆ่าสัตว์ หรือสถานที่ฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์นั้นตั้งอยู่ และหากเป็นกรณีประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์ในโรงฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกด้วย ให้แจ้งรายละเอียดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ โรงฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกนั้น ทั้งนี้ วันและเวลาสิ้นสุดการฆ่าสัตว์ต้องไม่เกินสามสิบหกชั่วโมงนับจากวันและเวลาที่เริ่มการฆ่าสัตว์		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
<p>5. พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. 2558</p>	<p>เพื่อให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการควบคุมและเฝ้าระวัง การทำการประมงและการขนถ่ายสัตว์น้ำ การนำเข้าสัตว์น้ำ และการแจ้งข้อมูลการเข้าเทียบท่าของเรือประมงที่มีใช้เรือประมงไทยให้เพียงพอ ในการป้องกันมิให้มีการทำการประมงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้มีมาตรการอนุรักษ์ การบริหารจัดการ การดำเนินการกับเรือประมง เครื่องมือทำการประมง และ สัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำที่ ใช้ มีไว้ หรือได้มาจากการทำ การประมงโดยไม่ชอบด้วย กฎหมาย และมาตรการในการ คัดกรองแรงงานในภาคการ ประมง เพื่อยับยั้งการกระทำ ความผิดเนื่องจากเป็นความผิด ร้ายแรงที่มีผลกระทบต่อความ มั่นคงทางทรัพยากรสัตว์น้ำ และการปฏิบัติตามพันธกรณี ระหว่างประเทศ</p>	<p>“โรงงาน” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรมีกำลัง รวมตั้งแต่ห้าแรงม้าหรือกำลังเทียบเท่าตั้งแต่ห้าแรงม้าขึ้นไป หรือใช้คนงานตั้งแต่เจ็ด คนขึ้นไปโดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม สำหรับบรรจุ แปรรูป เก็บรักษาสัตว์น้ำ หรือนำสัตว์น้ำที่แปรรูปแล้วหรือที่ยังมิได้แปรรูปมาบรรจุหีบห่อ แต่ไม่รวมถึงเรือประมง เรือบรรทุกสินค้า และกิจการแพปลาตามกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบกิจการแพ ปลา</p> <p>“เรือขนถ่ายสัตว์น้ำ” หมายความว่า เรือประมงที่ใช้ทำการขนถ่ายสัตว์น้ำ ขนส่ง สัตว์น้ำ แปรรูปสัตว์น้ำ หรือเก็บรักษาสัตว์น้ำเป็นการเฉพาะ</p> <p>“เรือไร้สัญชาติ” หมายความว่า เรือที่ไม่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายของประเทศใด ประเทศหนึ่ง หรือเรือที่มีตั้งแต่สองสัญชาติขึ้นไป หรือเรือที่เปลี่ยนธงในระหว่าง การเดินเรือ แต่ไม่รวมถึงเรือของผู้มีสัญชาติไทยที่ทำการประมงพื้นบ้านหรือประมงน้ำ จืดซึ่งมีขนาดตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</p> <p>“โรงงาน” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรมีกำลัง รวมตั้งแต่ห้าแรงม้าหรือกำลังเทียบเท่าตั้งแต่ห้าแรงม้าขึ้นไป หรือใช้คนงานตั้งแต่เจ็ด คนขึ้นไปโดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม สำหรับบรรจุ แปรรูป เก็บรักษาสัตว์น้ำ หรือนำสัตว์น้ำที่แปรรูปแล้วหรือที่ยังมิได้แปรรูปมาบรรจุหีบห่อ แต่ไม่รวมถึงเรือประมง เรือบรรทุกสินค้า และกิจการแพปลาตามกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบกิจการแพ ปลา</p> <p>ผู้ประกอบการโรงงาน จะต้องดำเนินการ ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้ใดจะประกอบกิจการโรงงานต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อน ดำเนินการประกอบกิจการโรงงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศ กำหนด เว้นแต่ได้แจ้งหรือรับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานตามกฎหมายว่าด้วย โรงงานแล้ว 2. ห้ามมิให้ผู้ประกอบการโรงงานจ้างหรือยินยอมให้คนต่างด้าวที่ไม่ได้รับ ใบอนุญาตทำงานตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ทำการประมง - เจ้าของเรือประมง - ผู้ควบคุมเรือประมง - ชาวประมง ผู้จับ สัตว์น้ำ - ผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ - เจ้าของท่าเทียบ เรือประมง - ผู้ประกอบกิจการ แพปลา - ผู้ขนถ่ายสัตว์น้ำ เจ้าของเรือขนถ่าย สัตว์น้ำ - เจ้าของเรือเก็บ รักษาสัตว์น้ำ - ผู้ส่งออก-นำเข้า สัตว์น้ำหรือ ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ 	<p>รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตร และสหกรณ์</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>เข้าทำงานในโรงงาน ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนให้คณะกรรมการมาตรฐานการทางปกครอง มีคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงานไม่น้อยกว่าสิบวันแต่ไม่เกินยี่สิบวัน เว้นแต่ในกรณีที่คนต่างด้าวนั้นได้รับใบอนุญาตทำงานมาก่อนและอยู่ในระหว่างดำเนินการต่ออายุ หรือแก้ไขรายการเกี่ยวกับประเภทงานหรือนายจ้าง ให้อธิบดีแจ้งให้อธิบดี กรรมการจัดหางานเพื่อดำเนินการต่ออายุหรือแก้ไขรายการให้ถูกต้องโดยเร็ว</p> <p>3. ห้ามมิให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานที่ถูกสั่งปิดโรงงานประกอบกิจการโรงงาน ไม่ว่าจะมิใช่รับแจ้งหรือใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือไม่ก็ตาม และห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้อนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานออกใบรับแจ้งหรือใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานให้แก่บุคคลดังกล่าวเพื่อประกอบกิจการโรงงานตามพระราชกำหนดนี้อีกภายในสิบปีนับแต่วันถูกสั่งปิดโรงงานเมื่อมีคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงานหรือปิดโรงงาน ให้กรมประมงแจ้งให้ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมทราบ</p> <p>4. ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ให้คณะกรรมการมาตรฐานการทางปกครองมีคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงานไม่น้อยกว่าสิบวันแต่ไม่เกินยี่สิบวัน</p> <p>5. ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าผู้ประกอบกิจการโรงงานที่ถูกสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงานกระทำความผิดอีกเป็นครั้งที่สองหรือครั้งที่สาม ภายในสามปีนับแต่วันที่มีคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงาน ให้คณะกรรมการมาตรฐานการทางปกครองมีคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงานหรือปิดโรงงาน</p> <p>กำหนดหลักเกณฑ์การออกใบอนุญาตทำการประมง และห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงพื้นบ้าน ทำการประมงในเขตทะเลนอกชายฝั่ง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย</p> <p>การออกใบอนุญาต ให้ออกสำหรับเรือประมงแต่ละลำ และในใบอนุญาต ต้องระบุจำนวนและประเภทเครื่องมือทำการประมงที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ทำการ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ประมง พื้นที่ทำการประมง ปริมาณสัตว์น้ำสูงสุดที่อนุญาตให้ทำการประมง หรือ ห้วงเวลาที่กำหนดให้ทำ การประมงได้ ให้สอดคล้องกับขีดความสามารถในการทำ การประมง และปริมาณผลิตผลสูงสุดของสัตว์น้ำที่สามารถทำการประมงอย่างยั่งยืน ที่กำหนดไว้ในแผนบริหารจัดการการประมง โดยจะออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลใด เกินจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดมิได้</p> <p>เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองพันธุ์สัตว์น้ำที่หายาก หรือป้องกันอันตรายมิให้ เกิดแก่สัตว์น้ำและระบบนิเวศ รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดห้ามการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน เพาะเลี้ยง หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์น้ำบางชนิดได้</p> <p>กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดใช้หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อใช้ ซึ่งเครื่องมือบางชนิดทำ การประมง เว้นแต่การศึกษาวิจัยซึ่งกระทำโดยทางราชการ เพื่อประโยชน์ในการหา ขนาดช่องตาอวนที่เหมาะสมที่ประชาชนพึงใช้ได้และได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายแล้ว และมีให้ใช้บังคับแก่ผู้ทำการประมงพื้นบ้าน หรือประมงน้ำจืดที่ได้รับอนุญาตผ่อนผันให้ใช้เครื่องมือทำการประมงตามรูปแบบ ของเครื่องมือ ขนาดเรือ วิธีการทำการประมง พื้นที่ทำการประมง และเงื่อนไขที่ อธิบดีประกาศกำหนด</p> <p>กำหนดให้เจ้าของเรือที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยเรือไทยประเภทการ ใช้ทำการประมงและมีขนาดตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดต้องดำเนินการ เช่น ติดตั้งระบบติดตามเรือประมง และดูแลรักษาให้ระบบดังกล่าวสามารถใช้งานได้ ตลอดเวลา จัดทำสมุดบันทึกทำการประมง แจ้งการเข้าออกท่าเทียบเรือประมง ทุกครั้ง ณ ศูนย์ควบคุมการแจ้งเรือเข้าออก เป็นต้น</p>		
6. พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้า เกษตร พ.ศ. 2551	เพื่อการกำหนดให้สินค้า เกษตรต้องอยู่ภายใต้มาตรฐาน บังคับทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ทั้งการออกใบอนุญาตเป็น	พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้มีการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรทั้งที่ เป็นมาตรฐานบังคับและมาตรฐานทั่วไป และให้มีผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐาน ซึ่งได้รับใบอนุญาต	- ผู้ผลิต - ผู้ส่งออก - ผู้นำเข้า	- รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตร และสหกรณ์

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
	<p>ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตร รวมถึงการกำหนดค่าบริการตรวจสอบและรับรองการได้รับยกเว้นการตรวจสอบและได้ใบรับรองตามมาตรฐานบังคับ และการกำหนดให้มีการนำเข้าสินค้าเกษตรจากต่างประเทศที่มีมาตรฐานทัดเทียมหรือมาตรฐานแตกต่างกับมาตรฐานบังคับได้โดยต้องมีข้อตกลงหรือความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการยอมรับผลการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานซึ่งกันและกัน</p> <p>นอกจากนี้ ยังมีกำหนดเครื่องหมายรับรองมาตรฐานสำหรับสินค้าเกษตร ตลอดจนบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวเป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็ว และสอดคล้องกับมาตรฐานสากลและสภาพการณ์ในปัจจุบัน อันจะเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศและ</p>	<p>กฎหมายกำหนดให้มี คณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตร ประกอบด้วย ผู้แทนภาคราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนภาคเอกชน และผู้ทรงคุณวุฒิ และมีเลขาธิการสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยให้มีอำนาจหน้าที่สำคัญ เช่น กำหนดนโยบายแผนงาน พิจารณาเสนอแนะต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนด แก๊ซ และยกเลิกมาตรฐาน พิจารณาเสนอแนะต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและประกาศเกี่ยวกับมาตรฐาน พิจารณาอุทธรณ์คำสั่ง เป็นต้น</p> <p>ในการกำหนดมาตรฐานบังคับหรือมาตรฐานทั่วไปสำหรับสินค้าเกษตรนั้น ให้ออกเป็นกฎกระทรวง โดยให้กำหนดในเรื่องดังต่อไปนี้เป็นอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่างก็ได้</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) วิธีการ กรรมวิธี หรือกระบวนการจัดการการผลิตหรือคุณลักษณะของสินค้าเกษตรที่เกี่ยวกับคุณภาพและความปลอดภัยทางเคมี ชีวภาพ กายภาพ ความปลอดภัยด้านสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช หรือลักษณะอื่นที่เกี่ยวข้อง (2) ทิบท้อ การบรรจุทิบท้อ การทำเครื่องหมายหรือฉลาก (3) การตรวจสอบ ประเมิน ทดสอบ ทดลอง วิเคราะห์ หรือวิจัยที่เกี่ยวกับ (1) หรือ (2) (4) ข้อกำหนดรายการอย่างอื่นที่เกี่ยวกับสินค้าเกษตรตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา <p>ในกรณีที่มีกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานบังคับสำหรับสินค้าเกษตรใด ห้ามผู้ใดผลิต ส่งออก หรือนำเข้าซึ่งสินค้าเกษตรนั้น เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้า แล้วแต่กรณี</p> <p>ใบอนุญาตให้ใช้กับผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้นและให้มีอายุสามปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และผู้รับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ทำการของผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้านั้นที่ระบุไว้ในใบอนุญาต</p>	<p>ที่จะต้องปฏิบัติตามกระบวนการจัดการการผลิตหรือคุณลักษณะของสินค้าเกษตรที่เกี่ยวกับคุณภาพและความปลอดภัยทางเคมี ชีวภาพ กายภาพ ความปลอดภัยด้านสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช หรือลักษณะอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการทิบท้อ การบรรจุทิบท้อ การทำเครื่องหมายหรือฉลาก และการตรวจสอบ ประเมิน ทดสอบ ทดลอง วิเคราะห์ หรือวิจัยที่เกี่ยวกับสินค้าเกษตร</p>	<p>- สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตร</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
	อำนวยความสะดวกแก่ประชาชนยิ่งขึ้น	<p>ในกรณีที่มีกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานบังคับสำหรับสินค้าเกษตรใด ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้า แล้วแต่กรณี ซึ่งสินค้านั้น ต้องขอรับการตรวจสอบและได้รับใบรับรองตามมาตรฐานบังคับจากผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐานโดยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>ในกรณีที่มีการออกกฎกระทรวงกำหนดขนาดหรือลักษณะของกิจการของผู้ผลิตให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องได้รับใบอนุญาตแล้ว ให้ผู้ผลิตนั้นได้รับยกเว้นไม่ต้องขอรับการตรวจสอบและได้รับใบรับรองตามมาตรฐานบังคับจากผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐาน</p> <p>ในกรณีที่สินค้าเกษตรได้รับการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานแล้ว ต่อมาปรากฏแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ว่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานดังกล่าว ให้สำนักงานมีอำนาจสั่งให้ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้า แล้วแต่กรณี ดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงสินค้าเกษตรให้เป็นไปตามมาตรฐานนั้นภายในระยะเวลาที่สำนักงานกำหนด หากไม่สามารถแก้ไขหรือปรับปรุงได้หรือหากปล่อยให้เนิ่นช้าไปอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน พืช หรือสัตว์ ให้สำนักงานมีอำนาจสั่งให้ทำลายหรือให้ส่งสินค้านั้นกลับคืนภายในระยะเวลาที่สำนักงานกำหนด โดยให้ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้า แล้วแต่กรณี เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการทำลายหรือการส่งกลับคืนซึ่งสินค้านั้น</p> <p>ให้ผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐานจัดทำรายงานผลการดำเนินงานตรวจสอบและรับรองมาตรฐานต่อสำนักงานในรอบสามเดือนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่สำนักงานประกาศกำหนดเก็บรักษาผลการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้องไว้เป็นเวลาสามปีเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถตรวจสอบได้ โดยอาจจะเก็บรักษาในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		สินค้าที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสำหรับสินค้าเกษตร ต้องแสดงเครื่องหมายการรับรอง ซึ่งแบ่งออกเป็น (1) เครื่องหมายรับรองมาตรฐานบังคับ (2) เครื่องหมายรับรองมาตรฐานทั่วไป และผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตร ตามมาตรฐานบังคับต้องแสดงเครื่องหมายรับรองมาตรฐาน ก่อนนำออกจากสถานที่ผลิตหรือรับมอบไปจากเจ้าพนักงานศุลกากร		
6.1 กฎกระทรวง การขออนุญาตและการอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ พ.ศ. 2563		กำหนดให้ ผู้ที่ประสงค์จะขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรที่มีกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานบังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อผู้อนุญาต พร้อมด้วยข้อมูล เอกสาร หรือหลักฐานตามที่กฎหมายกำหนด		
6.2 กฎกระทรวง กำหนดลักษณะการใช้ และการแสดงเครื่องหมายรับรองมาตรฐานสำหรับสินค้าเกษตร พ.ศ. 2563		ได้กำหนดเครื่องหมายแสดงการรับรองมาตรฐานสำหรับสินค้าเกษตร และให้การใช้ หรือการแสดงเครื่องหมายเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด		
6.3 กฎกระทรวงการขอรับการตรวจสอบและรับรอง และการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2563		กำหนดให้ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรที่ประสงค์จะขอรับการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานสินค้าเกษตร ให้ยื่นคำขอรับการตรวจสอบและรับรองต่อผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐานตามแบบที่เลขาธิการกำหนด พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอนั้น ผู้ยื่นคำขอมายังยื่นคำขอผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ ในกรณีที่ผลการตรวจสอบเป็นไปตามมาตรฐาน ให้ผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐานออกใบรับรองสำหรับสินค้าเกษตรให้แก่ผู้ยื่นคำขอ โดยถือตามประกาศคณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตรว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการออกใบรับรองสำหรับสินค้าเกษตรที่มีกฎกระทรวงกำหนดให้เป็นมาตรฐานบังคับ		
6.4 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตเป็น		กำหนดให้ ผู้ที่ประสงค์จะขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐาน ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตร ตามแบบคำขอพร้อม		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
ผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐาน พ.ศ. 2553		ด้วยเอกสารและหลักฐานและให้สำนักงานตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตก่อนออกใบอนุญาต		
7. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535	เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบัน และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อม	<p>เป็นกฎหมายที่คุ้มครองประชาชนด้านสุขลักษณะและการอนามัยสิ่งแวดล้อม หรือการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม ซึ่งครอบคลุมทั้งกิจกรรม การกระทำทุกอย่างและกิจการประเภทต่างที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน ตั้งแต่ระดับบุคคล ครัวเรือน ชุมชน ตลอดจนกิจการขนาดเล็ก เช่น หาบเร่ แผงลอย สถานที่จำหน่ายอาหาร สถานที่สะสมอาหาร ตลาด กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ</p> <p>กฎหมายฉบับนี้มีลักษณะการกระจายอำนาจไปสู่ส่วนท้องถิ่นมากที่สุด โดยกฎหมายให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ได้แก่ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด และคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพฯ เพื่อช่วยขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่ โดยเน้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง</p> <p>นิยามที่สำคัญ “สถานที่จำหน่ายอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใดๆ ที่มีใช้หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จและจำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น หรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม</p> <p>“สถานที่สะสมอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้สำหรับเก็บอาหารอันมีสภาพเป็นของสดหรือของแห้งหรืออาหารในรูปลักษณะอื่นใด ซึ่งผู้ซื้อต้องนำไปทำ ประกอบ หรือปรุงเพื่อบริโภคในภายหลัง</p> <p>สาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอาหาร ได้แก่ ในหมวด 8 ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการกิจการร้านค้าที่จำหน่ายอาหารและบริการร้านอาหารและการจำหน่ายในตลาดและสถานที่จำหน่ายสาธารณะ - เจ้าของโรงแรมและที่พัก - ผู้ประกอบการท่องเที่ยว 	<ul style="list-style-type: none"> - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข - ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเจ้าพนักงานท้องถิ่น - ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานครและนายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>1. เรื่องตลาด กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่ต้องการจัดตั้งตลาดต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อน รวมทั้งผู้ที่ได้รับอนุญาตแล้ว จะเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่ตลาด ก็ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อน จึงจะดำเนินการได้ และกำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแล เช่น เรื่องหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่ เรื่องเกี่ยวกับตั้ง เนื้อที่ แผนผัง และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและสุขลักษณะ ซึ่งครอบคลุมทั้งบริเวณขายสินค้า อาคารโครงสร้างบริเวณที่พักขยะมูลฝอย บริเวณที่จอดรถ ห้องส้วม กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการที่ต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในตลาด กำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้ขายและผู้ช่วยขายของในตลาดต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดบริเวณที่ขายของ สุขลักษณะส่วนบุคคลและสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ประกอบ ปรง เก็บหรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น และการรักษาความสะอาดของภาชนะอุปกรณ์ น้ำใช้และของใช้ต่างๆ</p> <p>2. เรื่องสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่ต้องการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายหรือสะสมอาหาร ต้องขออนุญาตและต้องแจ้งไว้คือ (1) กรณีที่จัดตั้งสถานที่จำหน่ายหรือสะสมอาหารที่มีพื้นที่เกิน 200 ตารางเมตร และมีใช่เป็นการขายของในตลาด ต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น (2) กรณีที่จัดตั้งสถานที่จำหน่ายหรือสะสมอาหารที่มีพื้นที่ไม่เกิน 200 ตารางเมตร และมีใช่เป็นขายของในตลาดต้องแจ้งต่อพนักงานท้องถิ่น</p> <p>3. ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเกี่ยวกับสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร เพื่อประโยชน์ในการกำกับ ดูแลสถานที่จำหน่ายหรือสะสมอาหารที่ได้รับใบอนุญาตและหนังสือรับรองการแจ้ง</p>		
7.1 กฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. 2561		<p>กฎหมายกำหนดสุขลักษณะทั้งของสถานที่จำหน่ายอาหาร สุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการทำ ประกอบ หรือปรง การเก็บรักษา และการจำหน่ายอาหาร สุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ และเครื่องใช้อื่นๆ และสุขลักษณะส่วนบุคคลของกฎหมายกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการและผู้สัมผัสอาหาร ได้แก่ (1) สถานที่จำหน่าย</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>อาหารต้องมีการจัดการเกี่ยวกับสถานที่และบริเวณที่ใช้ทำประกอบหรือปรุงอาหาร จำหน่ายอาหาร และบริโภคอาหาร (2) สุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการทำประกอบ หรือปรุง การเก็บรักษา และการจำหน่ายอาหาร (3) สุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ และเครื่องใช้อื่นๆ (4) สุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประกอบกิจการและผู้สัมผัสอาหาร</p>		
<p>7.2 กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2560</p>		<p>การให้สถานประกอบกิจการปฏิบัติให้เป็นไปตามค่ามาตรฐานมลพิษทางเสียง มลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ มลพิษทางแสง มลพิษทางความร้อน และมลพิษทางความสั่นสะเทือนตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</p> <p>สถานประกอบกิจการประเภทใดจำเป็นต้องมีมาตรการในการควบคุมกำกับดูแลกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิควิชาการหรือเป็นเรื่องที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคม ให้สถานประกอบกิจการนั้นปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>ผู้ดำเนินการในสถานประกอบกิจการประเภทที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมและมีผลใช้บังคับในท้องถิ่นนั้นแล้วต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้ รวมทั้งสถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ</p> <p>สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี โดยมีการกำหนดคุณลักษณะของสถานที่ตั้ง ลักษณะอาคาร และการสุขาภิบาล การมีมาตรการความปลอดภัยในการทำงานและปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
7.3 กฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะของตลาด พ.ศ. 2551		<p>กฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการที่ใช้สำหรับตลาดที่อยู่การดูแลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้คำนึงถึงสภาพท้องถิ่น สุขอนามัยของประชาชน และการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อม โดยได้แบ่งตลาดออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่</p> <p>(1) ตลาดที่มีโครงสร้างอาคาร ที่ต้องมีอาคารสิ่งปลูกสร้างสำหรับผู้ขายของ ที่ชนถ่ายสินค้า ห้องส้วม ที่ปัสสาวะ อ่างล้างมือ ที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอย และที่จอดยานพาหนะ เป็นต้น</p> <p>(2) ตลาดที่ไม่มีโครงสร้างอาคาร ต้องจัดให้มีสถานที่สำหรับผู้ขายของ ห้องส้วม ที่ปัสสาวะ อ่างล้างมือ และที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอย</p> <p>(3) การดำเนินกิจการตลาด จะต้องมีการจัดวางสินค้าในตลาดแต่ละประเภทต้องจัดให้เป็นหมวดหมู่และไม่ปะปนกันเพื่อสะดวกในการดูแลความสะอาด และป้องกันการปนเปื้อนในอาหาร การเปิดและปิดตลาดต้องเป็นไปตามเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด</p> <p>(4) ผู้ขายและผู้ช่วยขายในตลาด ต้องปฏิบัติและให้ความร่วมมือกับผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาด เจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข ในเรื่องของการจัดระเบียบและกฎเกณฑ์ในการรักษาความสะอาดของตลาด การจัดหมวดหมู่สินค้า การดูแลความสะอาดแผงจำหน่ายสินค้าของตน การรวบรวมมูลฝอยลงในภาชนะรองรับที่เหมาะสม การล้างตลาด การเข้ารับการฝึกอบรมด้านสุขาภิบาลอาหาร</p>		
7.4 ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2558 และแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 และฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562		<p>กำหนดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประกอบด้วย กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์ กิจการที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม น้ำดื่ม ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร การเร่ขาย การขายในตลาด และการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือน กิจการที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด กิจการที่เกี่ยวกับการเกษตร กิจการที่เกี่ยวกับโลหะหรือ</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		แร่ กิจกรรมที่เกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล กิจกรรมที่เกี่ยวกับไม้หรือกระดาษ กิจกรรมที่เกี่ยวกับสิ่งทอ กิจกรรมที่เกี่ยวกับหิน ดิน ทราย ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง กิจกรรมที่เกี่ยวกับปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ถ่านหิน ถ่านโค้ก และสารเคมีต่างๆ กิจกรรมอื่นๆ และกิจกรรมที่เกี่ยวกับการบริการ		
8. พระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก พ.ศ. 2560	เพื่อให้มีมาตรการในการควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็กที่สอดคล้องกับและเพื่อปรับปรุงหลักเกณฑ์การควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็กให้เป็นไปอย่างเหมาะสมสอดคล้องกับมาตรฐานสากลที่กำหนดโดยองค์การอนามัยโลก และเพื่อปกป้องสิทธิและสุขภาพของทารกและเด็กเล็ก ให้ได้รับอาหารที่ดีที่สุดและสร้างความมั่นใจว่าหากมีความจำเป็นต้องใช้ผลิตภัณฑ์อาหารทารกและเด็กเล็ก แม่และครอบครัวจะได้รับข้อมูลที่ถูกต้อง	<p>ผลิตภัณฑ์ที่ถูกควบคุมตามกฎหมายนี้ ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อาหารสำหรับทารก อายุ แรกเกิดถึง 12 เดือน (นมผสมสำหรับทารก) 2. อาหารเสริมสำหรับทารก (อาหารเสริมที่ระบุให้ใช้ในเด็กอายุตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป) 3. อาหารสำหรับเด็กเล็ก อายุ 1- 3 ปี ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด <p>สาระสำคัญในการควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก มีดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ห้ามผู้โฆษณาอาหารสำหรับทารก อาหารสำหรับเด็กเล็กโดยใช้ข้อความเกี่ยวกับทารกหรือเด็กเล็กในสื่อโฆษณาที่มีลักษณะเชื่อมโยงหรือทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นอาหารสำหรับทารกหรือเหมาะสมสำหรับใช้เลี้ยงทารก 2. ผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารสำหรับทารก หรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวแทน ต้องดำเนินการให้ฉลากอาหารสำหรับทารกและฉลากอาหารสำหรับเด็กเล็กแตกต่างกันอย่างชัดเจนและสามารถมองเห็นหรือแยกแยะได้โดยง่าย ฉลากอาหารสำหรับทารกและฉลากอาหารสำหรับเด็กเล็กตามวรรคหนึ่งต้องแตกต่างจากฉลากอาหารอื่นอย่างชัดเจน 3. การให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กของผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวแทน ต้องมีข้อความเช่นเดียวกับข้อความตามที่ปรากฏในฉลากอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร โดยไม่ปรากฏข้อความที่เป็นการกล่าวอ้างทางโภชนาการและสุขภาพ 	ผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารเสริมสำหรับทารกและผู้บริโภค	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>กรณีเป็นอาหารสำหรับทารกต้องมีข้อมูล ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) ข้อมูลค่าใช้จ่ายและปริมาณในการใช้อาหารสำหรับทารกในภาพรวม</p> <p>(2) ข้อควรระวังจากการเตรียมหรือการใช้อาหารสำหรับทารกหลักเกณฑ์วิธีการ เงื่อนไข และรายละเอียดในการจัดทำข้อมูล ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ</p> <p>การให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กของผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวแทน แก่บุคลากรด้านสาธารณสุข ต้องมีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์รองรับ</p> <p>4. ในการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและอาหารสำหรับเด็กเล็ก ห้ามผู้ผลิตนำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวแทน ดำเนินการแจกหรือให้คูปองหรือสิทธิที่จะได้รับส่วนลด ขยายพวง แลกเปลี่ยนหรือให้ของขวัญ ของขวัญหรือสิ่งอื่นใด แจกอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวอย่างอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม ให้อาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก สิ่งของ หรือสิ่งอื่นใดแก่หญิงตั้งครรภ์ที่มีบุตรซึ่งเป็นทารกหรือเด็กเล็ก หรือบุคคลในครอบครัวที่มีทารกหรือเด็กเล็ก และติดต่อหญิงตั้งครรภ์หรือหญิงที่มีบุตรซึ่งเป็นทารกหรือเด็กเล็ก หรือบุคคลในครอบครัวที่มีทารกหรือเด็กเล็กไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม เพื่อส่งเสริม สนับสนุน หรือแนะนำให้ใช้อาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือเพื่อสื่อให้เกิดความเชื่อมโยงกับอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก</p> <p>5. ห้ามผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวแทน ให้หรือเสนอว่าจะให้ของขวัญ เงิน สิ่งจูงใจ หรือประโยชน์อื่นใดแก่บุคลากรด้านสาธารณสุข</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>6. ห้ามผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวแทน จัดหรือให้การสนับสนุนในการจัดการประชุม อบรม หรือสัมมนาด้านวิชาการเกี่ยวกับอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กแก่หน่วยบริการสาธารณสุข บุคลากรด้านสาธารณสุข หญิงตั้งครรภ์ หรือหญิงที่มีบุตร ซึ่งเป็นทารกหรือเด็กเล็ก เว้นแต่เป็นการสนับสนุนองค์การวิชาชีพด้านสาธารณสุข และสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่มีการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพแม่และเด็ก ในการดำเนินการดังกล่าวตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</p> <p>7. ห้ามผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวแทน สาธิตหรือให้การสนับสนุนในการสาธิตการใช้อาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กในหน่วยบริการสาธารณสุขหรือสถานอื่นใดเพื่อการสนับสนุนหรือส่งเสริมให้มีการใช้อาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก เพื่อประโยชน์ทางการค้า</p> <p>8. ห้ามผู้ใดโฆษณาอาหารเสริมสำหรับทารก</p> <p>9. ผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารเสริมสำหรับทารก หรือตัวแทนต้องดำเนินการให้ฉลากอาหารเสริมสำหรับทารกแตกต่างจากฉลากอาหารสำหรับทารก ฉลากอาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือฉลากอาหารอื่นอย่างชัดเจนและสามารถมองเห็นหรือแยกแยะได้โดยง่าย</p> <p>10. ในการส่งเสริมการตลาดอาหารเสริมสำหรับทารก ห้ามผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารเสริมสำหรับทารก หรือตัวแทน ทำการส่งเสริมการตลาดอาหารเสริมสำหรับทารกแก่บุคคลใดๆ ในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือสถานพยาบาลซึ่งดำเนินการโดยกระทรวง ทบวง กรม องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ สถาบันการศึกษาของรัฐ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือสภากาชาดไทย ในลักษณะแจกหรือให้คุปองหรือสิทธิที่จะได้รับส่วนลด ขायพ่วง</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>แลกเปลี่ยนหรือให้ของรางวัล ของขวัญหรือสิ่งอื่นใด แจกหรือให้อาหารเสริมสำหรับทารก หรือตัวอย่างอาหารเสริมสำหรับทารก สิ่งของ หรือสิ่งอื่นใด ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม</p> <p>11. ห้ามผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารเสริมสำหรับทารก หรือตัวแทนทำการส่งเสริมการตลาดอาหารเสริมสำหรับทารกแก่หญิงตั้งครรภ์ หรือหญิงที่มีบุตรซึ่งเป็นทารกอายุไม่เกินหกเดือน</p>		
9. พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535	<p>เพื่อส่งเสริมการประกอบกิจการโรงงาน และกำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตจัดตั้งโรงงานให้เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมทั้งลดความซ้ำซ้อนในการพิจารณาอนุญาตเพื่อความสะดวกของประกอบการ และปรับปรุงการควบคุมการประกอบกิจการให้ได้ผลยิ่งขึ้น</p>	<p>โรงงานแบ่งออกเป็น ดังนี้</p> <p>(1) โรงงานจำพวกที่ 1 ได้แก่ โรงงานประเภท ชนิด และขนาดที่สามารถประกอบกิจการโรงงานได้ทันทีตามความประสงค์ของผู้ประกอบกิจการโรงงาน</p> <p>(2) โรงงานจำพวกที่ 2 ได้แก่ โรงงานประเภท ชนิด และขนาดที่เมื่อจะประกอบกิจการโรงงานต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อน</p> <p>(3) โรงงานจำพวกที่ 3 ได้แก่ โรงงานประเภท ชนิด และขนาดที่การตั้งโรงงานจะต้องได้รับใบอนุญาตก่อนจึงจะดำเนินการได้</p> <p>ผู้ประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 1 ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง และประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว</p> <p>ผู้ประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 นอกจากต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง และประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าวแล้ว เมื่อจะเริ่มประกอบกิจการโรงงานให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนตามแบบและรายละเอียดที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>ผู้ประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 3 ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง และประกาศของรัฐมนตรี และห้ามมิให้ผู้ใดตั้งโรงงานก่อนได้รับใบอนุญาต</p> <p>หลักเกณฑ์การพิจารณาในการออกใบอนุญาต ให้ผู้มีอำนาจอนุญาตพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 ประกาศ</p>	<p>ผู้ขออนุญาตจัดตั้งโรงงาน และผู้ประกอบกิจการโรงงาน</p>	<p>รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม</p>

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าวและประกาศของรัฐมนตรีที่ ถ้ากรณีใด ยังมีได้มีหลักเกณฑ์กำหนดไว้ให้พิจารณาโดยคำนึงถึงความปลอดภัยของบุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงานหรือเป็นกรณีที่ต้องปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรี ในการนี้จะกำหนดเงื่อนไขที่ผู้ประกอบการโรงงานจะต้องปฏิบัติเป็นพิเศษไว้ในใบอนุญาตก็ได้</p> <p>ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตขยายโรงงาน เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต</p> <p>เมื่อผู้รับใบอนุญาตเพิ่มจำนวน เปลี่ยน หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต เครื่องจักรที่ใช้เป็นเครื่องต้นกำลัง เครื่องจักรที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดมลพิษ หรือมาตรการป้องกันหรือลดเหตุเดือดร้อนรำคาญ หรือพลังงานของเครื่องจักรเป็นอย่างอื่นอันทำให้เครื่องจักรมีกำลังรวมลดลง หรือเพิ่มขึ้นแต่ไม่ถึงขั้นขยายโรงงาน หรือเพิ่มเนื้อที่อาคารโรงงานออกไป หรือก่อสร้างอาคารโรงงานเพิ่มขึ้นใหม่เพื่อประโยชน์แก่กิจการของโรงงานนั้นโดยตรงอันทำให้เนื้อที่ของอาคารโรงงานเพิ่มขึ้นตั้งแต่ห้าร้อยตารางเมตรขึ้นไปในกรณีเนื้อที่ของโรงงานมีไม่เกินสองพันตารางเมตร หรือเพิ่มขึ้นตั้งแต่หนึ่งพันตารางเมตรขึ้นไปในกรณีเนื้อที่ของโรงงานมีเกินกว่าสองพันตารางเมตร ให้ผู้รับใบอนุญาตนั้นแจ้งเป็นหนังสือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการดำเนินการดังกล่าว</p> <p>ผู้รับใบอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตไว้ ณ ที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายในโรงงานของตน เมื่อมีการเปลี่ยนชื่อโรงงานหรือชื่อผู้รับใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยน ในกรณีใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลาย ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงการสูญหายหรือถูกทำลาย</p> <p>การประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 หรือโรงงานจำพวกที่ 3 ภายในเขตประกอบการอุตสาหกรรมตามวรรคหนึ่ง หรือเขตนิคมอุตสาหกรรมซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรม ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ หรือได้รับอนุญาต แล้วแต่กรณี แต่การประกอบกิจการโรงงาน</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง และประกาศของรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวกับการควบคุมการประกอบกิจการโรงงานตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ความมั่นคง ความปลอดภัยของประเทศหรือของสาธารณชน ให้รัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาในเรื่องดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) กำหนดจำนวนและขนาดของโรงงานแต่ละประเภทหรือชนิดที่จะให้ตั้งหรือขยาย หรือที่จะไม่ให้ตั้งหรือขยายในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง (2) กำหนดชนิด คุณภาพ อัตราส่วนของวัตถุดิบ แหล่งกำเนิดของวัตถุดิบ และหรือปัจจัยหรือชนิดของพลังงานที่จะนำมาใช้หรือผลิตในโรงงาน (3) กำหนดชนิดหรือคุณภาพของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในโรงงานที่จะให้ตั้งหรือขยาย (4) กำหนดให้นำผลผลิตของโรงงานที่จะให้ตั้งหรือขยายไปใช้ในอุตสาหกรรมบางประเภท หรือให้ส่งผลผลิตออกนอกราชอาณาจักรทั้งหมดหรือบางส่วน <p>ในกรณีมีอุบัติเหตุในโรงงานเนื่องจากโรงงานหรือเครื่องจักรของโรงงานไม่ว่าจะเป็นกรณีของโรงงานจำพวกใด ถ้าอุบัติเหตุ นั้น</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) เป็นเหตุให้บุคคลถึงแก่ความตาย เจ็บป่วยหรือบาดเจ็บ ซึ่งภายหลังเจ็ดสิบสองชั่วโมงแล้วยังไม่สามารถทำงานในหน้าที่เดิมได้ ให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในสามวันนับแต่วันตาย หรือวันครบกำหนดเจ็ดสิบสองชั่วโมง แล้วแต่กรณี (2) เป็นเหตุให้โรงงานต้องหยุดดำเนินงานเกินกว่าเจ็ดวัน ให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในสิบวันนับแต่วันเกิดอุบัติเหตุ 		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
9.1 กฎกระทรวงกำหนดประเภท ชนิด และขนาดของโรงงาน พ.ศ. 2563		กำหนดประเภท ชนิด และขนาดของโรงงาน พ.ศ.2563 ประเภทต่างๆตามบัญชีท้ายกฎกระทรวง		
9.2 กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535		กำหนดเขตพื้นที่ ห้ามตั้งโรงงานจำพวกที่ 1 โรงงานจำพวกที่ 2 และ โรงงานจำพวกที่ 3 อาคารโรงงานต้องมั่นคง แข็งแรง เหมาะสมและมีบริเวณเพียงพอที่จะประกอบกิจการอุตสาหกรรมนั้น ๆ มีการระบายอากาศที่เหมาะสม มีประตูหรือทางออกให้พอกับจำนวนคนในโรงงานที่จะหลบหนีภัยออกไปได้ทันทั้งที่ บันไดต้องมั่นคง แข็งแรง มีห้องส้วมที่สะอาด ถูกสุขลักษณะ อย่างน้อยหนึ่งห้องต่อจำนวนคนงานไม่เกิน 15 คน เครื่องจักร ต้อง มั่นคง แข็งแรง ปลอดภัยและไม่ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนเสียงรบกวนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง มีเครื่องป้องกันอันตรายอันอาจเกิดจากส่วนที่เคลื่อนไหวของเครื่องจักรตามความจำเป็น มีวิธีการควบคุมการปล่อยของเสียมลพิษหรือสิ่งใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และมีมาตรการคุ้มครองความปลอดภัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา		
10. พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม		รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคารมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร ตลอดจนการอื่นที่จำเป็นในเรื่องต่อไปนี้ได้ เช่น (1) ประเภท ลักษณะ แบบ รูปทรง สัดส่วน ขนาด เนื้อที่ และที่ตั้งของอาคาร (2) การรับน้ำหนัก ความต้านทาน ความคงทน ตลอดจนลักษณะและคุณสมบัติของวัสดุที่ใช้ (3) การรับน้ำหนัก ความต้านทาน ความคงทนของอาคาร และพื้นดินที่รองรับอาคาร (4) แบบและวิธีการเกี่ยวกับการติดตั้งระบบประปา ก๊าซ ไฟฟ้า เครื่องกล ความปลอดภัยเกี่ยวกับอัคคีภัยหรือภัยพิบัติอย่างอื่น และการป้องกันอันตรายเมื่อมีเหตุขุลงมุนวุ่นวาย (5) บริเวณห้ามก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย และใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารชนิดใดหรือประเภทใด เป็นต้น	เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร หรือผู้ประกอบการที่ใช้อาคารประกอบกิจการ	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ในกรณีที่ได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องใดแล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่นถือปฏิบัติตามกฎกระทรวงนั้น และให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องนั้นได้ในกรณี</p> <p>(1) เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดรายละเอียดในเรื่องนั้นเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงโดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว</p> <p>(2) เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องนั้นขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าวเนื่องจากมีความจำเป็น หรือมีเหตุผลพิเศษเฉพาะท้องถิ่น โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการควบคุมอาคารและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี</p> <p>เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนซึ่งจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายอื่นแจ้งข้อห้าม ข้อจำกัด หรือข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร หรือการดำเนินการอย่างอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อดำเนินการตาม จัดให้มีเอกสารเผยแพร่ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขออนุญาตและการอนุญาตดำเนินการต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ แจ้งคำเตือนไว้ในใบอนุญาตที่ได้ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ ว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ยังคงมีหน้าที่ต้องขออนุญาตเกี่ยวกับอาคารนั้นตามกฎหมายอื่นในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วย และอาจจัดให้มีแบบแปลนอาคารต่างๆ ที่ได้มาตรฐานและถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง และหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ไว้จำหน่ายหรือให้แก่ประชาชนได้</p> <p>ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>ผู้ใดจะรื้อถอน อาคารที่มีส่วนสูงเกินสิบห้าเมตรซึ่งอยู่ห่างจากอาคารอื่น หรือที่สาธารณะน้อยกว่าความสูงของอาคาร หรืออาคารที่อยู่ห่างจากอาคารอื่นหรือที่สาธารณะน้อยกว่าสองเมตรต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น</p> <p>อาคารประเภทควบคุมการใช้ คือ อาคารสำหรับใช้เป็นคลังสินค้า โรงแรม อาคารชุด หรือสถานพยาบาล และอาคารสำหรับใช้เพื่อกิจการพาณิชย์กรรม อุตสาหกรรม การศึกษา การสาธารณสุข หรือกิจการอื่น ทั้งนี้ เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตให้ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารประเภทควบคุมการใช้ หรือผู้แจ้ง ได้กระทำการดังกล่าวเสร็จแล้ว ให้แจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด เพื่อทำการตรวจสอบการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารนั้นให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง</p> <p>ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารประเภทควบคุมการใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารนั้นเพื่อกิจการอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้</p> <p>เจ้าของอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษ อาคารชุมนุมคน และอาคารตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ต้องจัดให้มีผู้ตรวจสอบด้านวิศวกรรมหรือผู้ตรวจสอบด้านสถาปัตยกรรม แล้วแต่กรณี ทำการตรวจสอบสภาพอาคาร โครงสร้างของตัวอาคาร อุปกรณ์ประกอบต่างๆ เกี่ยวกับระบบไฟฟ้า และการจัดแสงสว่าง ระบบการเตือน การป้องกันและการระงับอัคคีภัย การป้องกันอันตรายเมื่อมีเหตุฉุกเฉิน ทุพพิกาศ ระบบระบายอากาศ ระบบระบายน้ำ ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบเครื่องกล หรือระบบอื่นๆ ของอาคารที่จำเป็นต่อการป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ที่มีผลต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน แล้วรายงานผลการตรวจสอบต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>เจ้าของอาคาร ผู้ครอบครองอาคาร หรือผู้ดำเนินการ สำหรับอาคารชนิดหรือประเภทตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ต้องจัดให้มีการประกันภัยความรับผิดตามกฎหมายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลภายนอกตามหลักเกณฑ์</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>วิธีการ เจือนไขและจำนวนเงินเอาประกันภัยที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวงโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคาร</p> <p>ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่ต้องมีพื้นที่หรือสิ่งก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่ยจอดรถ ที่กลับรถ และทางเข้าออกของรถตามที่ระบุไว้ ดัดแปลงหรือใช้ หรือยินยอมให้บุคคลอื่นดัดแปลงหรือใช้ที่ยจอดรถ ที่กลับรถ และทางเข้าออกของรถนั้นเพื่อการอื่น ทั้งนี้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และให้ถือว่าเป็นภาวะติดพันในอสังหาริมทรัพย์นั้นโดยตรงราบที่อาคารนั้นยังมีอยู่ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการโอนที่ยจอดรถ ที่กลับรถ และทางเข้าออกของรถนั้นต่อไปยังบุคคลอื่นหรือไม่ก็ตาม</p> <p>พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535 กำหนดให้มีการแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบก่อนการดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร แทนการขออนุญาต เพื่อให้เกิดความสะดวก และรวดเร็วแก่ประชาชนมากยิ่งขึ้น</p> <p>พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2543 กำหนดให้มีมาตรการในด้านการควบคุมอาคารเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร นอกจากนี้ ยังกำหนดให้นำกฎหมายการควบคุมอาคารมาใช้ในการอนุญาตให้ใช้โรงมหรสพและกระเช้าไฟฟ้า เครื่องเล่นในสวนสนุก หรือสถานที่อื่นใดเพื่อประโยชน์ในลักษณะเดียวกันเป็นอาคารด้วย</p> <p>พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2550 กำหนดหลักเกณฑ์ในอาคารขออนุญาตก่อสร้างอาคาร และมาตรฐานอาคารที่เป็นการยกเว้นกับหลักเกณฑ์เดิม เพื่อประโยชน์ในการก่อสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อย</p>		

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2558 กำหนดให้เจ้าของอาคาร ผู้ครอบครองอาคาร หรือผู้ดำเนินการสำหรับอาคารบางชนิดหรือประเภท ต้องจัดให้มีการประกันภัยความรับผิดชอบตามกฎหมายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลภายนอก เพื่อให้บุคคลดังกล่าวได้รับการชดเชยค่าเสียหายในเบื้องต้นในกรณีที่บุคคลนั้นได้รับความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินจากอาคารนั้น และปรับปรุงกระบวนการเกี่ยวกับการแจ้งการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคาร โดยไม่ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ให้มีความเหมาะสมมากขึ้น		
11. พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าขาออก พ.ศ. 2503	เพื่อให้มีการกำหนดมาตรฐานสินค้าส่งออกให้เป็นที่น่าเชื่อถือและเหมาะสม ป้องกันการปลอมปนเปลี่ยนแปลง หรือปรุงแต่งสินค้าที่ส่งออกไป เช่น ส่งสินค้าที่ผิดคุณภาพ ชนิด น้ำหนัก หรือปริมาณ หรือเจือปนวัตถุอื่นลงไป เป็นต้น รวมถึงการบรรจุ หุ้มห่อ หรือผูกมัด ไม่ถูกต้องตามสภาพของสินค้า ซึ่งทำให้สินค้าไทยขาดความนิยม เชื่อถือในต่างประเทศ เป็นผลเสียหายแก่เศรษฐกิจของประเทศ	<p>ผู้ใดทำการค้าโดยส่งหรือนำออกนอกราชอาณาจักร ทางด้านศุลกากรที่รัฐมนตรีกำหนดซึ่งสินค้ามาตรฐานใด ต้องจดทะเบียนเป็นผู้ทำการค้าขาออกซึ่งสินค้ามาตรฐานนั้น ณ สำนักงานมาตรฐานสินค้า</p> <p>สินค้ามาตรฐานซึ่งผู้ทำการค้าขาออก ประสงค์จะส่งหรือนำออกนอกราชอาณาจักรทางด้านศุลกากรที่รัฐมนตรีกำหนด ผู้ส่งหรือนำออกต้องจัดให้มีการตรวจสอบมาตรฐานสินค้าและขอใบรับรองมาตรฐานสินค้า และต้องแสดงใบรับรองมาตรฐานสินค้านั้นต่อเจ้าพนักงานศุลกากร</p> <p>ห้ามมิให้ผู้ใดเอาวัตถุเจือปนสินค้ามาตรฐานที่ทำหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายในทางการค้าขาออกจนเป็นผลให้คุณภาพไม่เป็นไปตามมาตรฐานหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งสินค้ามาตรฐานที่รู้ว่ามีคุณภาพไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้</p> <p>สินค้ามาตรฐานที่ได้มีการชักตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบมาตรฐานสินค้า หรือได้รับการตรวจสอบมาตรฐานสินค้า หรือได้มีการออกใบรับรองมาตรฐานสินค้าแล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) กระทำการใดๆ ให้สินค้ามาตรฐาน หรือมาตรฐานของสินค้าเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (2) ทำลาย หรือเปลี่ยนแปลงสลาก เครื่องหมายตรวจสอบมาตรฐานสินค้า หรือเครื่องหมายแสดงคุณภาพ ปริมาณ หรือน้ำหนัก 	ผู้ส่งออกหรือนำออกสินค้าที่กำหนดมาตรฐาน ผู้ส่งออกใบรับรองมาตรฐานสินค้า	- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ - สำนักงานมาตรฐานสินค้า

กฎหมาย	เหตุผลในการออกกฎหมาย	สาระสำคัญ	ผู้ได้รับผลกระทบ	ผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย
		<p>(3) ทำลายหรือเปลี่ยนแปลงตราประทับ</p> <p>(4) กระทำการใด ๆ ให้ตัวอย่างที่ได้ซักไว้เพื่อทำการตรวจสอบเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม</p> <p>ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจตรวจสอบมาตรฐานสินค้า เว้นแต่จะเป็นผู้ได้รับอนุญาตจากสำนักงานมาตรฐานสินค้า ผู้ขอรับอนุญาตเป็นผู้ประกอบธุรกิจตรวจสอบมาตรฐานสินค้าต้องเป็นนิติบุคคล และห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจตรวจสอบมาตรฐานสินค้าทำการค้าสินค้าประเภทหรือชนิดซึ่งตนได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจตรวจสอบ ไม่ว่าจะเป็นการค้าขายออกหรือไม่</p> <p>ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นผู้ตรวจสอบมาตรฐานสินค้า เว้นแต่จะเป็นผู้ได้รับอนุญาตจากสำนักงานมาตรฐานสินค้า ผู้ตรวจสอบมาตรฐานสินค้าต้องไม่เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญ หุ้นส่วนหรือผู้จัดการในห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล กรรมการหรือผู้จัดการในบริษัทจำกัด ซึ่งทำการค้าสินค้าซึ่งตนได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ตรวจสอบมาตรฐานให้พนักงานตรวจสอบมาตรฐานสินค้านี้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้</p> <p>(1) ตรวจสอบมาตรฐานสินค้า</p> <p>(2) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใดๆ เพื่อตรวจการดำเนินงานของผู้ทำการค้าขายออก ซึ่งสินค้ามาตรฐาน ผู้ประกอบธุรกิจตรวจสอบมาตรฐานสินค้า ผู้ตรวจสอบมาตรฐานสินค้า และให้มีอำนาจนำสินค้ามาตรฐาน ในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อทำการตรวจสอบ</p> <p>(3) ปฏิบัติการอื่นๆ ตามที่สำนักงานมาตรฐานสินค้ามอบหมาย</p>		

หมายเหตุ เนื่องจากกฎหมายแต่ละฉบับมีรายละเอียดมาก และยังมีกฎหมายลำดับรอง ได้แก่ กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ อีกจำนวนมาก นอกจากนี้ กฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองยังมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น การศึกษารวบรวมกฎหมายและกฎระเบียบที่บังคับใช้เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจด้านอาหารฉบับนี้ จึงเป็นการรวบรวมจากกฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองที่ประกาศบังคับใช้ขณะที่ทำการศึกษาเท่านั้น โดยมุ่งหวังให้ผู้ประกอบการ SME ได้ทำความเข้าใจถึง

สาระสำคัญของกฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงควรศึกษาเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งมีการรวบรวมกฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองที่บังคับใช้ล่าสุด